

SEPTEMBER
ZEEWIND
OOSTENDE

Twintig korte verhalen

SEPTEMBER ZEEWIND OOSTENDE

Twintig korte verhalen

door

Jacques Povée

Deze verhalen berusten op fictie. Alle namen, personages en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt.

Schrijver: Jacques Povée
Coverontwerp: JAXx
Foto achterzijde: S. Stolwijk
© Jacques Povée

ISBN: 978 94 0373 811 6

www.jacquespovee.nl

Voorwoord

Maart 2023

Beste lezer. Voordat u zich vol enthousiasme in het eerste hoofdstuk van dit boek stort, is het misschien geen slecht idee om u even door dit voorwoord te worstelen. Nu begrijp ik als geen ander dat een voorwoord meestal saai en onnodig is, een soort speeltuintje voor het ego van de auteur. Deze keer echter niet. De kans is groot dat u deze bundel tegen bent gekomen nadat u het boek ‘Parijs Nice Wraak’ gelezen heeft. Om met de deur in huis te vallen: deze bundel is anders. Er zitten wat verhalen tussen uit het begin van mijn schrijverstijd, maar ook wat verhalen die ik schreef voor schrijfwedstrijden. Zelfs wat ideeën die onderdeel van een langer verhaal hadden kunnen worden. Het grote voordeel van zo’n bundel is dat een schrijver, (in dit geval ik) een breed palet aan onderwerpen kan aansnijden. Onderwerpen waar u normaal gesproken misschien niet voor zou kiezen, maar die soms aangenaam kunnen verrassen. Aan de andere kant is een kort verhaal een kleiner speelveld om de karakters op te plaatsen. Er moet dus ergens gesneden worden, maar het mag de kwaliteit niet beïnvloeden. Een kort verhaal kan dus zomaar een ‘situatie’ zijn waar de protagonist zich in bevindt, zonder uitleg hoe hij/zij daar is gekomen of uit ontsnapt. Tussen deze bladzijden gaat u spanning vinden, maar ook romantiek, spionage, tragiek, techniek, verlies en soms een alledaags avontuur. Kortom,

een buitenkans om eens iets te lezen, waar u normaal gesproken niet aan zou beginnen. Misschien krijg ik het zelfs voor elkaar om u aan het denken te zetten, over onderwerpen waar u normaal gesproken geen tijd aan zou besteden. Misschien moet ik het alleen met een glimlach doen deze keer. Ook goed.

Dan rest mij alleen nog u te bedanken voor het openen van dit boek, want wat is een schrijver zonder lezer?

Jac

Het meisje en de zee

Het regende die dag zo onafgebroken hard, dat het bijna onverantwoord was om de weg op te gaan. De meesten deden dit dan ook niet, en zij die wel genoeg lef hadden gevonden om in de auto te stappen, hadden een nagenoeg lege weg voor zich. Ik kwam uit het zuiden en was al minstens acht uur onderweg voordat ik in Bretagne aankwam, nog net op tijd om mijn bestelling af te leveren. In de zomer zou dit ongetwijfeld een mooi gebied zijn, overspoeld door toeristen. In de wintermaanden was het echter een grauwe omgeving met enkel de ruige kuststrook om de ijsskoude zee een halt toe te roepen. Het rode kruisje op het scherm van de routeplanner vertelde me dat ook Google even verdwaald was tussen de eenzame heuvels. Na een paar minuten zoeken, vertelde hij me gelukkig dat ik bij het volgende dorp weer landinwaarts moest rijden, om zo bij de Route National aan te komen. Ik moest mijn ogen snel tussen het scherm en de weg bewegen, zodat ik de rode achterlichten voor mij op een veilige afstand kon houden. Ondertussen zwiepten de ruitenwissers onafgebroken heen en weer, zonder ook maar het kleinste effect te hebben op het zicht. Op de radio onderbrak de monsieur van de ‘meteo’ een oude hit van ‘Noir Desir’, om te vertellen dat het verstandig was van de weg te blijven, zeker in het kustgebied. ‘Ja, ja,’ mompelde ik, ‘behalve zij die moeten werken.’ Een tiental meter voor de auto wees een bordje naar rechts, in de richting van een stenen brug. De regen

maakte het nauwelijks mogelijk te lezen wat er precies op het bordje stond en ik liet automatisch het gaspedaal los. Mijn ogen priemden door de regendruppels om de letters op de wegwijzer te doorgronden. Ja, D38, daar moest ik heen. Ik trapte de koppeling in en zette hem in zijn één. Precies op dat moment ging het fout. Een venijnige tik duwde me in de stoel terwijl mijn hoofd hard in de hoofdsteun knalde. De motor sloeg af en het geluid van de regen was plotseling het enige wat nog bestond.

Getik op mijn raam haalde me uit mijn roes. Aan de andere kant van het glas stond een man met een vriendelijk gezicht.

‘Is alles in orde?’ riep hij een paar keer in het Frans. De man zag er zichtbaar geschrokken uit. Ik trok mijn regenjas los over mijn hoofd en stapte uit. De man stak zijn hand uit en zei met overslaande stem:

‘Het spijt me verschrikkelijk, ik zag u niet remmen. Volgens mij valt de schade wel mee. Hij wees eerst naar mijn bumper en vervolgens naar een gebouw aan de overkant.

‘Daar in de auberge zitten we droog. Ik ken het daar goed. Dan kunnen we de zaken tijdens een café afhandelen. Weet u zeker dat u in orde bent?’ De blik in zijn ogen was vragend en ongerust tegelijk.

Ik knikte. We zetten de auto’s in de berm en liepen samen naar de overkant van de weg. Al die tijd was er nog geen enkele andere auto voorbij gekomen, dat was echt weer mijn geluk. Eén auto op de weg om een aanrijding mee te krijgen.

De auberge had een typisch Franse bar met een typisch Franse barman genaamd Lecompte. Voordat we onze natte jassen uit hadden gehangen stonden er al twee noisettes op een tafel in de hoek. De man stelde zich voor als Simon en haalde een schadeformulier uit zijn zak.

‘Maakt u zich geen zorgen, ik ben goed verzekerd,’ zei hij met een fletse glimlach. Een goed half uur later was alles ingevuld en de koffie op. Monsieur Simon stond op.

‘U moet me verontschuldigen, ik heb nog een afspraak.’ Ik knikte weer.

‘Uiteraard. Volgens mij hebben we alles goed ingevuld, anders staat mijn adres met telefoonnummer onderaan.’

We schudden handen, hij knikte nog even naar de barman en liep naar buiten, waar het nog steeds onverminderd hard regende. Ik stopte het formulier in mijn binnenzak en keek naar de tarieven op de wand. Het leek me niet wijs om nog verder te rijden met dit weer, daarbij wist ik nog steeds niet hoeveel schade er daadwerkelijk aan de auto was. Ik besloot een kamer te nemen.

De volgende morgen werd ik gewekt door barman Lecompte.

‘Un petit dejeuner, monsieur?’ Dat leek me een goed begin van de dag en ik knikte bevestigend.

‘Ik ben binnen vijf minuten beneden,’ antwoordde ik de beste man. Ik had nog wat schoon goed in mijn tas zitten, maar kwam tot de conclusie dat een noodzakelijke wasdag aanstaande was. Misschien kon ik hier van een

wasmachine gebruik maken. Het werk zat er dan wel op, erg enthousiast om terug naar huis te gaan was ik nog niet. Er was de laatste tijd veel gebeurd en de vraag was of er nog wel een thuis was om naar terug te keren. Met een zucht slingerde ik de tas over mijn schouder. Nu eerst maar eens kijken wat de aanrijding met mijn auto gedaan had. Het was misschien geen geweldig harde klap geweest, maar een paar duizend euro schade had je zo te pakken.

Eenmaal beneden vielen me direct twee dingen op; de croissants in het mandje op m'n tafel zagen er geweldig uit en de plek waar ik gisteren mijn auto had achter gelaten was leeg. Lecompte zag mijn geschrokken blik en stelde me snel gerust.

‘Maak u geen zorgen, monsieur Simon heeft me vanmorgen gebeld om wat dingen te regelen. Hij voelde zich dermate schuldig, dat hij besloten heeft u direct te helpen in plaats van u te laten wachten op de verzekering.’

‘Dat is mooi,’ zei ik twijfelend, ‘maar waar is mijn auto nu?’

Lecompte glimlachte om mijn bezorgde gezicht.

‘Als u naar buiten loopt, wat ik u in dit hondenweer niet aanraad, en u slaat gelijk hier linksaf, dan ziet u de garage. U kunt het niet missen, het is het enige gebouw met lichtreclame op het dak, van Peugeot. Geniet eerst van uw ontbijt, en loop dan even naar binnen. Ik weet zeker dat chef de garage Bertrand u al wat kan vertellen over de schade.’

Opgelucht keek ik naar het mandje met croissants. Het komt zoals het komt, eerst ontbijt, dan de auto. Lecompte was al met wat andere klanten bezig; een jong stel dat

knalgeel ingepakt was, alsof ze net van een garnalenboot kwamen. Buiten was het inderdaad niet veel soeps, de lucht was grijs en er leek nog geen einde aan de regen in zicht. Ik doopte mijn croissant diep in de koffie en nam een hap.

De blik van Bertrand van de Peugeot-garage beloofde weinig goeds. Ondanks dat mijn Frans prima was, had ik moeite om zijn uitleg te volgen. Het lokale dialect was een reden, maar ik vermoedde dat zelfs de mensen uit deze streek hun wenkbrauwen nog wel eens ophaalden tijdens een gesprek met de beste man. Hij wees herhaaldelijk naar de bumpersteunen die er zelfs in mijn ogen erbarmelijk uitzagen en besloot zijn verhaal met een kort en duidelijk ‘demain.’ Morgen dus. Er zat niets anders op dan nog een dagje door te brengen in het dorp van monsieur Lecompte. Met mijn jas hoog opgetrokken haastte ik me terug naar de auberge.

Zonder iets omhanden te hebben kan het slechte weer zo'n onverwachte dag zowel in een cadeau als een eindeloos saaie dag veranderen. Tijdverdrijvers zoals een boek of een film had ik niet bij me en omdat het weerbericht geen verbetering in het vooruitzicht stelde, besloot ik de kust maar eens op te zoeken. Een wandeling van ongeveer vier kilometer zou me aan het strand moeten brengen. Als ik daar dan een tijdje rondhing en vervolgens weer terug zou lopen, was een flink deel uit de dag verdwenen. Het besluit stond vast. Ik greep mijn regenjas en trok hem goed dicht. De wandeling bestond bijna geheel uit rechtdoor lopen met uitzondering van een T-splitsing een kilometer voor de kust. Ik stopte een kleine thermoskan met koffie in mijn linker jaszak, rechts twee croissantjes in een papieren zak. Wat had een man

nog meer nodig. Het eerste deel van de wandeling liep ik flink door. De regen was zo fijn geworden, dat het wel een zwevend gordijn van water leek, geluidloos, maar net zo nat. Het zorgde er voor dat ik meerdere malen mijn bril moest schoonvegen om nog enig zicht te hebben. De regenjas hield het regenwater goed buiten, maar door de isolerende werking begon ik na een tijdje flink te transpireren. De route liep langs een paar boerderijen, een klein dorpje met moderne huisjes met mooie hekken en veranderde uiteindelijk in een tractorspoor. Langzaam begon het pad naar beneden af te lopen, maar door de grijze lucht en het daardoor ontbreken van de horizon, zag ik de zee pas toen ik het ruisende geluid in de verte hoorde. Boven de zee begon de bewolking heel voorzichtig te breken en een paar minuscule blauwe plekjes lieten zich zien. De wind die nu geen last meer had van spelbrekers als gebouwen en bomen, blies mijn capuchon van mijn hoofd en liet mijn haren voor mijn ogen wapperen. Ik stopte mijn handen wat dieper in m'n jaszakken en een huivering ging door me heen. Een snelle blik over de parkeerplaats vertelde me dat er slechts één iemand ook zo gek was als ik, om hier rond te lopen met dit weer. Een Renault stond helemaal achterin de hoek geparkeerd. Omdat ik niets beters te doen had volgde ik het pijlbordje met daarop 'La plage' door de duinen. Met elke stap leken er meer lichtblauwe plekjes in het grijze wolkendek te ontstaan, precies daar waar het pad op het strand uit kwam. Plotseling werd ik me bewust van een gevoel, dat als een kille deken over me heen viel. In eerste instantie herkende ik het gevoel niet, een leegte, een soort onbestendige koele koorts die steeds sterker werd. Pas later zou ik het leren kennen als eenzaamheid, iets dat ik in mijn leven nooit echt ervaren had. Even stopte ik met lopen. De vreemde combinatie van blauwe lucht en het

misselijk makende gevoel was zo vreemd dat ik twijfelde verder te lopen. Waar kwam dit vandaan? Ik wuifde het gevoel weg en liep de laatste duin op. Mijn conditie was niet heel slecht, maar toen ik buiten adem op de duin stond, nam ik me voor toch iets aan sport te gaan doen zodra ik terug in Nederland was.

Voor me strekte zich een breed strand uit waarlangs witte schuimkoppen probeerden het land in te nemen. De kleine blauwe opening, recht boven het stuk strand waar ik op uitkeek, liet bijna Bijbels uitziende zonnestralen het zand raken. Twee kleine figuren renden langs de branding en af en toe kon ik een schrille lach horen. Er stonden wat houten paaltjes langs het pad en één van hen was vlak en had de juiste hoogte om op te zitten. Ik zette de thermoskan naast me in het zand en pakte een croissantje uit de papieren zak. Hij zag er wat gehavend uit na de wandeling, maar smaakte er niet minder om. Voor mij het weidse uitzicht met daarin een vader die met zijn dochter de gekste capriolen uithaalde om de graaiende golven te ontwijken. Af en toe draaide de wind mijn kant op en hoorde ik het gelach van het tweetal. Dit liefdevolle tafereel deed me de kille gevoelens van de wandeling snel vergeten. Of in ieder geval bijna, want deze ochtend, dit tafereel in de zon op een grauwe dag, leek bijna onnatuurlijk. De vader had een bal naar het meisje gegooid, maar door de wind was die in de zee terecht gekomen. Samen stond het tweetal net zolang naar de zee te roepen tot de bal weer op het zand lag. De vader had de handen van het meisje vastgepakt en ze leken te dansen op een onhoorbare muziek. Een plotseling gevoel van voyeurisme kwam in me opzetten en ik besloot het tweetal weer alleen te laten in hun wereld. Ik draaide de dop op de kan en stopte de lege papieren zak in mijn jaszak. ‘Geniet van de dag,’ mijmerde ik naar het tweetal

in de verte, voordat ik me omdraaide en weer terug de duin afliep. Ik wist niet veel van de liefde, maar het vader en dochter schouwspel waar ik getuige van was geweest, leek de definitie van het woord te zijn. Ik stak mijn handen in de warme zakken van m'n jas en liep terug naar de parkeerplaats waarover ik aangekomen was. De blauwe Renault stond er nog steeds, maar deze keer schoot me iets te binnen. Ik kende deze auto. Een minuut later stond ik naast het voertuig. Blauw, oud model en... een deuk in de voorbumper. Dit was de auto van monsieur Simon die mij zo onfortuinlijk geraakt had. Even dacht ik aan het tweetal op het strand, maar ze waren te ver weg geweest om ze te kunnen herkennen en vanaf hier was het strand niet meer zichtbaar. Ik schudde mijn hoofd en vervolgde mijn weg.

Bij de auberge wachtte me een verrassing: m'n auto stond weer op zijn oude plek. Verwachtingsvol liep ik een rondje om mijn vertrouwde bolide. De bumper zat weer stevig op zijn plaats. Mijn vanaf nu favoriete chef de garage had dus toch ergens bumpersteunen vandaan kunnen halen. Het werd tijd om afscheid te gaan nemen van deze streek, het klusje had lang genoeg geduurd. Ik werkte voor een vaste prijs, dit soort vertragingen waren slecht voor de omzet. Zodra ik voet in de auberge had gezet, wenkte Lecompte me naar de bar. In zijn hand had hij een enveloppe die hij voor me op de bar legde. Voorzichtig scheurde ik het papier open en haalde er een enkel vel schrijfpapier uit. In ouderwetse hanenpoten stonden enkele regels geschreven:

Geachte heer,

Nogmaals wil ik u mijn diepe spijt betuigen voor het beschadigen van uw auto en daarmee het noodgedwongen verlengen van uw verblijf. Vanzelfsprekend heb ik hiervoor alle kosten op mij genomen. Mocht er toch nog iets zijn dat ik over het hoofd zie, laat dan niet na dit aan mijn goede vriend de heer Lecompte te melden. Die zal ervoor zorgdragen dat uw wensen gerespecteerd zullen worden. Dan rest mij niets anders u een mooie en vooral veilige thuisrit toe te wensen. Geniet van uw familie.

Met de meeste hoogachting,

Dhr. Simon

Met stijgende verbazing las ik de brief. De man had alles uit eigen zak betaald en moest nu maar afwachten wat de verzekering zou zeggen. Mijn blik ging naar de barman.

‘Komt monsieur Simon uit de buurt?’ Lecompte schudde zijn hoofd.

‘Ik heb gehoord dat hij uit de omgeving van Brest komt, maar zeker weten doe ik het niet.’ Ik keek de barman niet begrijpend aan.

‘Hij schrijft hier over u alsof hij en u al jaren bevriend zijn...’ Lecompte droogde zijn handen af aan een gestreepte theedoek en legde die achter de bar.

‘Monsieur Simon komt hier al eenentwintig jaar de eerste week van maart. Ik begrijp dat hij hier komt voor

zijn rust en val hem niet lastig. Hij heeft nogal een verleden, begrijpt u?’ Ik begreep er niets van en dat moest duidelijk te zien zijn geweest aan mijn blik. Lecompte zuchtte diep en wees naar een muur naast de bar waarop allerlei foto’s en krantenknipsels bevestigd waren. Eén krantenfoto in het midden sprong eruit. Ik herkende Simon gelijk, met naast hem het meisje waar hij deze ochtend mee op het strand was. Er klopte echter iets niet, de foto was vergeeld en Simon zag er veel jonger uit. Het was hem onmiskenbaar, maar toch ook niet. Ik begon de tekst te lezen en het bloed stolde in m’n aderen.

Weduwnaar verliest dochter in de golven.

Tijdens een spelletje voetbal op het strand kwam een meisje op nog onbekende manier in de branding terecht. De opeenvolging van een aantal hoge golven in combinatie met een dikke laag zeeschuim werden fataal voor de elfjarige Celine Simon. Omstanders probeerden het jonge meisje te reanimeren, maar toen de ambulance arriveerde was ze nog steeds niet bij. Later in het ziekenhuis volgde de officiële doodsverklaring. De dienstdoende arts vermoedde dat het meisje met haar hoofd een steen in het zand geraakt heeft en even buiten bewustzijn geraakt is. De golven hebben de rest gedaan. Extra triest was dat dhr. Simon dat jaar ook zijn echtgenote na een kort ziekbed verloren had. Gedateerd maart 2001.

Ik weet niet hoe lang ik voor de krantenknipselmuur gestaan heb, maar ik schrok pas op toen Lecompte een hand op mijn schouder legde. De gedachten raasden door

mijn hoofd en gingen naar de man en het meisje op het strand.

‘Maar hij was hier...’ Lecompte wachtte niet tot ik verder ging.

‘Monsieur Simon komt hier elk jaar op deze dag. Elk jaar blijft hij een nacht en elk jaar voel ik een steek in mijn hart als ik hem zie. Dat is zijn lot.’

‘Maar,’ mompelde ik, ‘is hij ooit hertrouwd? Heeft hij nog meer kinderen?’ De barman schudde zijn hoofd. Opeens kwam het misselijk makende gevoel van eenzaamheid terug. Ik had nog zoveel vragen, maar de antwoorden waren niet voor mij. Had Simon één enkele dag per jaar met zijn dochter? Had ik iemand anders gezien? Hoe graag ik ook naar antwoorden zocht, deze keer wist ik dat ik ze niet zou krijgen. Even later zat ik in mijn auto, de radio zachtjes op de achtergrond. Rechtsaf de stenen brug over, naar de D38. De zonnestralen waren zo fel dat ik naar de zonneklep greep, ergens moest mijn zonnebril liggen. Parijs was nog zeker vijfhonderd kilometer hiervandaan.

Het was tijd om naar huis te gaan.

De eerste dagen, de laatste dagen

Normaal gesproken was de zaterdag een dag zonder moeten. Een dag dat Zuko zijn saaie werk even kon vergeten, geen baas, geen regels, geen deadlines. Nooit had hij kunnen denken dat na al die jaren studeren, zijn uiteindelijke doel een vreselijk bestaan was, overlevend van de ene naar de andere salarisstroom. Natuurlijk waren de huren hier torenhoog, dat hadden ze van tevoren geweten, maar dat de huren sneller stegen dan zijn rang op de personeelslijst, kwam als een verrassing. En nu dit.

Vanmorgen was hij, zoals elke zaterdag, bijtijds zijn bed uit gekomen. De nacht was te kort geweest en hij voelde zich niet geweldig, een beetje koortsig zelfs. Hij had zijn oude jeans aangetrokken, een kleurrijk shirt en zijn Nike Air sneakers. De grote markt was twee blokken verderop en als je er niet heel vroeg bij was, kon je je boodschappen wel vergeten. Omdat hij tijdens zijn werk vijf dagen achtereen opgesloten zat met een handjevol mensen achter hun computers, kon hij intens genieten van het geroezemoes op de zaterdagmarkt. Nog geen uur later was hij met twee grote tassen vol met verse groenten, vis en rijst de straat van het appartement ingelopen. Hij merkte direct de mannen op die bij de ingang van het appartement stonden, ze straalden een dreigende autoriteit uit, die hij niet kon plaatsen. Ondanks dat het best een groot complex was, kende bijna iedereen elkaar en deze drie mannen hoorden hier zeker niet thuis. Het drietal gekleed in identieke zwarte pakken, stak erg af tegen de hier wonende arbeidersklasse, bijna als een plak ananas

op een Italiaanse pizza. Het gevoel van onbehagen groeide zo snel, dat hij van richting veranderde. Voorzichtig stak hij de straat over, naar het gebouw aan de overkant, waar zijn vriend Steve en diens vrouw woonden. De deur ging na een paar tellen open en Steve begroette hem met een glimlach. Buurman Zuko, wat doe jij hier om deze tijd? Op de vlucht? Haha, kom binnen. Vanuit zijn ooghoeken zag Zuko dat twee van de drie mannen aan de overkant van de straat het appartement binnen waren gegaan. De derde man bleef voor de deur staan en keek even in hun richting. Dat deed hem beslissen naar binnen te stappen en de zware tassen neer te zetten.

‘Wil jij op mijn boodschappen letten, Steve? Ik moet even wat doen.’

‘Natuurlijk, wat is er aan de hand?’

‘Dat weet ik nog niet, maar ik heb een vreemd gevoel over die drie gasten aan de overkant.’

Steve keek even naar buiten.

‘Dat pak? Lijkt overheid. Politie misschien? Ik zie er maar één, trouwens.’

‘Ze zijn naar binnen gelopen. Kijk, daar!’ Hij wees naar boven, naar het balkon van de derde verdieping.’

‘Verdomme, Zuko, daar woon jij toch?’

Zuko ging nog iets dichterbij het raam staan en volgde het tweetal dat over de galerij liep.

‘Misschien zijn ze daar helemaal niet voor jou, maar voor die oplichter van een buurman van je, haha.’ Steve gaf Zuko een flinke klap op zijn schouder. Diens adem stakte toen de twee pakken precies bij zijn voordeur stopten. Zonder ook maar aan te bellen trapte de grootste van de twee de voordeur in, zodat het gekraak zelfs hier aan de overkant te horen was.

‘Nee,’ kermde Steve. ‘Wie gaat dat betalen?’

Ondertussen was de man beneden in gesprek met iemand aan de telefoon. Hij keek meerdere malen omhoog, alsof hij sprak met één van de twee in het appartement. Dan draaide hij zich om en keek recht in de richting van Zuko en Steve.

‘Oh, shit,’ mompelde Steve. ‘Ze hebben ons door.’

Zuko draaide zich om en liep naar de achterkant van het huis waar de keukendeur zat.

‘Als ze naar me vragen heb je me niet gezien, oké?’ Steve knikte en de keukendeur viel dicht.

Achter het gebouw liep een smalle straat die vol stond met vuilcontainers. Veel bewoners hadden geen zin om met de zakken de trappen af te lopen en gooiden hun vuil vanaf de hoogste verdiepingen naar beneden. Zuko begon te rennen en stopte niet voordat hij op de eerste kruising was. Daar sloeg hij rechtsaf waarmee hij de richting koos van de oude buurt met veel kleine straatjes. Knappe stropdas die hem daar wist te vinden. Hij stak snel over en liep een drukke winkelgalerij in, vol met elektronica en gadgetshops. Zijn blik werd getrokken door een enorm televisiescherm in een etalage waarop hij zichzelf zag lopen. Binnen die fractie van een seconde zag hij drie mannen in zwarte pakken in beeld. Ze renden in de richting van waar hij nu stond.

‘What the...’ Zuko begon weer te lopen, maar wilde niet opvallen dus wachtte hij met rennen. In het midden van de winkelgalerij was een kleine plaza waar je drie richtingen kon kiezen. Zuko koos rechts. Zodra hij de hoek om was begon hij te rennen. Verschillende mensen keken hem kwaad of geschrokken aan, maar Zuko trok zich van niemand wat aan. Deze kerels zaten achter hem aan en ze leken weinig goeds in de zin te hebben. Zodra hij buiten kwam verblindde de felle zon zijn zicht en even leunde hij tegen de muur naast de deur. Rennen had geen zin,

verstoppem misschien wel. Als ze dan voorbij renden, kon hij een andere richting kiezen. Direct tegenover de uitgang was een klein park en zonder te twifelen stapte hij in het struikgewas, nog geen vijftien meter van de deur vandaan. Naast hem was een groot metalen hek geplaatst als ingang van het park. Op een grasveld stond een grote groep bejaarden gymnastiekoefeningen te doen, maar ze stonden met hun rug in zijn richting en zonder iets gezien te hebben gingen ze door met hun dagelijkse routine. Zuko veegde het zweet van zijn voorhoofd, terwijl hij zijn ademhaling weer onder controle probeerde te krijgen. Vanmorgen voelde hij zich al niet best, maar nu leek het wel of hij zich per minuut slechter voelde. Voorzichtig voelde hij of zijn telefoon nog in zijn jaszak zat. Hij had geen geld bij zich en ook zijn papieren lagen nog thuis. Hij slaakte een diepe zucht en op dat moment ging de deur van de galerij open en stapte de drie stropdassen in de zon. De eerste stopte en leunde voorover met zijn handen op zijn knieën.

‘Kan die klootzak rennen, of wat?’ De tweede had een telefoon tegen zijn oor en maande de anderen tot stilte. ‘Zuko is de laatste? En de andere vijf dan? Wat? Al opgeruimd? Hoe hebben jullie ze allemaal zo snel te pakken gekregen? Wij rennen ons het apelazarus. Luister, het lijkt erop dat hij heeft weten weg te komen. Spoor zijn telefoon op en vertel me waar hij zit, snel graag.’ De man klikte de telefoon dicht en stopte hem weg. De tweede man keek ongelovig naar de man met de telefoon. ‘Allemaal opgeruimd?’ Telefoonman knikte en keek om zich heen. Zodra hij zag dat er niemand in de straat liep haalde hij een vuurwapen tevoorschijn en bekeek het magazijn. Met een snelle beweging drukte hij die weer in het wapen en

vergrendelde die.

‘Controleer je wapens, Zuko is de laatste en we mogen niet falen. Voordat de zon ondergaat is hij alleen nog een vage herinnering.’

Het drietal begon langzaam de straat uit te lopen.

Zuko had vanuit de struiken het hele gesprek letterlijk kunnen volgen en viel van de ene in de andere verbazing. Opruimen? De andere vijf? Zijn naam was overduidelijk genoemd dus het kon niet over een ander gaan. Hij was in zijn hele leven nog nooit in aanraking geweest met de politie, zelfs niet voor een verkeersovertreding, dus waarom moest hij nu ‘opgeruimd’ worden? Het grommende geluid van een oude diesel haalde hem uit zijn gedachten en hij zag een vuilniswagen de straat inrijden. Hij pakte zijn telefoon uit zijn zak en keer er even weemoedig naar. Zhang Telecom stond er in zijn scherm. Nog een jaar abonnementskosten voor dat ellendige ding. Dan gooide hij hem met een flinke boog achterin de rijdende vrachtwagen. Ze zouden hem niet vinden met de hulp van zijn telefoon.

‘Volg die maar, slimmeriken,’ fluisterde hij en begon de andere kant op te lopen dan waar het drietal heen gegaan was.

De straten waar hij doorheen kwam waren weinig toeristisch, maar er was genoeg volk op de been om af en toe tussen te verdwijnen. Met een snelle beweging graaide hij een GSM van een tafeltje zonder dat de meiden die achter hun glazen zaten te giebelen het merkten. De enige nummers die hij uit zijn hoofd wist, waren die van zijn ex-vrouw die met hun vijftienjarige dochter aan de andere kant van de stad woonde en van zijn enige vriend en

collega Chen uit het laboratorium. Hij probeerde de laatste. De telefoon ging een aantal keren over en schakelde toen door naar het algemene nummer van het lab. Zuko hing gelijk op en begon het nummer van zijn ex in te drukken. Na een paar keer overgaan werd er opgenomen. Zuko herkende gelijk de stem van zijn dochter.

‘Schatje, met je vader. Hoe is het met je?’

‘Pap?’

‘Ja, ik ben het. Is je moeder daar?’

‘Pap, wat is er gebeurd?’ Zuko twijfelde even. Het meisje leek te huilen.

‘Hoezo, wat is er gebeurd?’

‘Nou, je baas belde dat er een ongeluk was gebeurd op je werk en dat je dood was. Mam zit in de woonkamer met de politie en opa en oma. Wacht, ik roep ze even.’ Zuko pakte hoorn steviger beet.

‘Nee, nee, nee, schat. Ze mogen niet weten dat ik aan de lijn ben. Zeg maar dat het een vriendin van school was als ze het vragen. Wat is er gebeurd in het lab?’

Hij hoorde aan de stem van zijn dochter dat ze in tweestrijd stond.

‘Pap, ze zeggen dat er iets is gebeurd waardoor iedereen op jouw afdeling dood is. Een ontploffing of een uitbraak of zoiets. Hoe kan het dat jij nog leeft?’ Ook Zuko kreeg een brok in zijn keel.

‘Ik leef nog schat, dat is het belangrijkste. Maak je geen zorgen, je ziet me snel weer. Als de politie weg is, zeg dan tegen je moeder dat ik snel bel, oké?’ Toen hing hij op. Zijn gedachten vlogen door zijn hoofd met lichtsnelheid. Wat was er in hemelsnaam gebeurd op zijn

afdeling, die zaterdags ook nog eens gewoon gesloten was?

De dag kroop langzaam richting zijn einde en Zuko besloot onder bescherming van het donker naar het huis van zijn ex-vrouw te lopen. De politie zou daar dan al weg zijn en hij kon in ieder geval slapen en nadenken over de situatie waarin hij zich bevond. Buiten de gestolen smartphone had hij niets bij zich, een buskaartje krijgen zonder geld was al een uitdaging. De lange boulevard waar hij nu op liep doorkruiste bijna heel Noord-Wuhan en het was de snelste manier om aan de westkant uit te komen. Misschien kon hij nog een lift krijgen. Zeker in het hipperde deel van de stad waar veel uitgaansgelegenheden waren, kon hij misschien in een taxi met dronken feestgangers stappen. Sinds het telefoongesprek met zijn dochter was een scherpe koppijn op komen zetten en ook het koortsgevoel was flink toegenomen. Er moest een persoonsverwisseling zijn, een enorm misverstand. Ze zouden er toch snel achter komen dat zijn lichaam niet in het lab lag. Met een schok werd hij uit zijn gedachten gehaald. Een jonge man was tegen hem opgelopen en excuseerde zich nu, terwijl zijn vrienden schaterlachten. Ze waren uit een club gekomen en heel even bleef Zuko voor de deur staan. Hij had de hele dag nog niets gegeten of gedronken, misschien dat hij binnen een toilet op kon zoeken. Een stel dat voor hem naar binnen liep hield de deur voor hem open. Net toen de man de deur los wilde laten knikte Zuko en pakte de deurgreep. Binnen was het warm en bijna alle tafels zaten vol. Een ober keek hem aan en hij vroeg naar de toiletten. De ober wees naar twee deuren aan de andere kant van de dansvloer en liep snel weer door naar de volgende tafel.